ΟΙ ΣΠΑΡΑΓΜΟΙ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ **ΥΠΟ ΧΑΡΗ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ**

ΡΟΖΑ ΛΑΜΠΙΡΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁ ἀδελφὸς τῆς Ρόζας ἀτόμεινε κατάπληκτος ἀκούγοντας τα σκληρά της λόγια.

—Ρόζα, τῆς εἶπε μὲ λυπημένη φωνή, γιατί μοῦ μιλᾶς ἔτσι; Τί κακὸ σοῦκαμα;

—Ξέρεις καλὰ τί μοῦκαμες. Εἶσαι ἕνας ἄνανδρος.

—Μὴ μὲ πληγώνεις, Ρόζα. Δὲν ἔκαμα ὅ,τι φαντάζεσαι. Δὲν μποροῦσα βέβαια νὰ παρακούσω τὸν πατέρα. Ὅταν πῆγα ὅμως καὶ γνώρισα τὸν κ. Γαλάξη, μίλησα μαζύ του σὰν φίλος. Κι' ὄχι μονάχα δὲν τὸν φοβέρισα, ὅπως φαντάζεσαι, μὰ γιὰ τὸ χατήρι σου ἔκαμα ἕνα σωρὸ ὑποχωρήσεις κ' ἔφερα ψεύτικη ἀπάντησι στὸν πατέρα... Μ' ἀκοῦς, Ρόζα; Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀλήθεια....

Ἡ Ρόζα ἄκουσε τὰ λόγια του καὶ τῆς ἔκαμαν, φαίνεται, βαθειὰ ἐντύπωσι. Τὴν ἄκουσαν νὰ κλαίη μέσα ἀπὸ τὴν πόρτα καὶ σὲ λίγο ἀντήχησε ἡ φωνή της, γεμάτη πόνο, συντριβή, μετάνοια:

—Μοῦ λές ἀλήθεια! Ἀλήθεια!... Δὲν τὸν φοβέρισες; Συγχώρησέ με, τότε... Συγχώρησέ με γιὰ τ' ἄδικα λόγια ποὺ σοῦ εἶπα. Νόμιζα πὼς ἔγινες ὄργανο τοῦ πατέρα. Δὲν τὸ φανταζόμουν αὐτό...

Ἡ μαγείρισσα, ποὺχε φύγει στὸ μεταξὺ αὐτό, γύρισε κρατῶντας ἕνα μεγάλο χαλκᾶ, στὸν ὁποῖον ἦσαν περασμένα διάφορα κλειδιά, γεμάτα σκουριὰ ἀτ' τὴν ἀχρηστία. Ἀνάμεσα στὰ κλειδιὰ αὐτὰ ὑπῆρχε ἕνα μεγάλο, χοντρὸ κλειδί, ἀτ' ἐκεῖνα ποὺ κανεὶς πειὰ δὲν τὰ χρησιμοποιεῖ σήμερα.

Μόλις ἡ Λαμπίραινα ἀντίκρυσε τὴ μαγείρισσα μὲ τὰ κλειδιὰ στὸ χέρι, τὰ μάτια της ἄστραψαν ἀπὸ χαρὰ κ' ἐλπίδα.

—Τὸ βρῆκες; τὴ ρώτησε.

—Εἴν' αὐτό, τῆς ἀποκρίθηκε ἡ μαγείρισσα, δείχνοντάς της τὸ μεγάλο κλειδί. Πᾶνε χρόνια ποὺ δὲν τὸ χρησιμοποίησα, μὰ θυμᾶμαι καλά, πὼς εἶνε αὐτό, δὲν εἶνε δυνατὸ νὰ κάνω λάθος....

—Ἐμπρός!... Ἄνοιξε... ἄνοιξε... τῆς φώναξε ἡ Λαμπίραινα, μὴ μπορῶντας νὰ συγκρατήση τὴν ἀνυπομονησία της.

Ἡ μαγείρισσα πλησίασε στὴν πόρτα κ' ἔβαλε τὸ κλειδὶ στὴν κλειδαρότρυπα.

—Παιδί μου, Ρόζα μου, φώναξε συγχρόνως ἡ Λαμπίραινα, βλέπεις, κόρη μου, σοῦ ἀνοίγουμε...

Ἡ σκουριασμένη κλειδαριὰ ἔτριξε πένθιμα, μὰ δὲν ἄνοιξε. Ἡ καρδιὰ τῆς Λαμπίραινας σφίχτηκε. Σηκώθηκε νὰ βοηθήση τὴ μαγείρισσα, μὰ τὴν πρόλαβε ὁ γυιός της. Ἄρπαξε τὸ κλειδὶ στὰ γερά του χέρια, τόστριψε καὶ ξεκλείδωσε.

Μόλις ἄνοιξε ἡ πόρτα, ἡ Λαμπίραινα πήδησε μέσα στὸ ὑπόγειο κ' ἅρπαξε τὴ Ρόζα στὴν ἀγκαλιά της, σκούζοντας καὶ κλαίγοντας σὰν τρελλή:

—Παιδί μου!... Ρόζα μου!... Φτωχά μου παιδί!...

Τὴν ἔβρεχε μὲ τὰ δάκρυά της, τὴν ἔσφιγγε στὸ στῆθος της, τὴ φιλοῦσε.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἡ Ρόζα ἄνοιξε τὴν ἀγκαλιά της στὸν ἀδελφό της.

—Συμπάθα με γιὰ τὰ λόγια μου, ποὺ εἶπε μὲ βαθειὰ κ' εἰλικρινῆ συγκίνησι. Δὲν ἤξερα, δὲν ἐμάντεψα τὴν ἀλήθεια. Εἶσαι πολὺ καλός... Δὲν θὰ ξεχάσω ποτὲ τὴν καλωσύνη σου.

Ἡ γρηὰ μαγείρισσα, βλέποντας τὸ σύμπλεγμα αὐτό, εἶχε συγκινηθῆ βαθειά. Χοντρὰ δάκρυα τρέχανε ἀτ' τὰ μάτια της.

—Μητέρα, εἶπε ἄξαφνα ὁ ἀδελφὸς τῆς Ρόζας, δὲν εἶνε καθόλου φρόνιμα νὰ στεκόμαστε ἐδῶ. Ἂν κατέβη ὁ πατέρας; Πρέπει νὰ κλείσουμε τὸ ὑπόγειο καὶ ν' ἀνέβουμε ἀπάνω.

Ὁ νέος εἶχε δίκηο. Ἂν ὁ Λαμπίρης καταλάβαινε τί ἔγινε, θὰ χαλοῦσε τὸν κόσμο, θὰ γινότανε θηρίο. Ἔπρεπε νὰ κλειδώσουν τὸ ὑπόγειο, ν' ἀνέβουν γρήγορα ἀπάνω καὶ νὰ κρύψουν κάπου τὴ Ρόζα, ὥσπου νὰ τοῦπεφτε, ὥσπου νὰ τοῦ μαλάκωνε ὁ θυμός.

Μὰ τὴ στιγμὴ ποὺταν ἕτοιμοι ν' ἀνέβοιν, ἡ Ρόζα ἀρνήθηκε νὰ τοὺς ἀκολουθήση.

—Ὄχι, μαμᾶ, εἶπε στὴ Λαμπίραινα, δὲν θὰ σᾶς ἀκολουθήσω. Αὐτὸ θὰ ἦταν τρέλλα. Ἂν τὸ καταλάβη ὁ πατέρας, θὰ θυμώση πιὸ πολύ, θὰ τὰ βάλη μαζύ σας. Ὄχι, πρέπει νὰ μὲ κλειδώσετε πάλι στὸ ὑπόγειο ὥς τὸ βράδυ. Θὰ τοῦ πέση ἴσως στὸ μεταξὺ ὁ θυμός του καὶ θἄρθη νὰ μὲ βγάλη μόνος του. Ἂν δὲν συμβῆ αὐτό, ἔρχεστε μόλις βραδυάση καὶ μοῦ ἀνοίγετε. Ἂς γίνη ἔτσι μητέρα...

Μὰ ἡ Λαμπίραινα δὲν ἤθελε ν' ἀκούση λέξι. Ὄχι, ὄχι... ἂς γινόταν ὅ,τι ἤθελε, ἂς ἔπεφτε ἀπάνω της ὅλος ὁ θυμὸς τοῦ ἀντρός της. Δὲν θἄφινε πειὰ τὴν κόρη της μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ καταραμένο πέτρινο φέρετρο.

Μὰ ἡ Ρόζα ἐπέμενε, δὲν ἐννοοῦσε νὰ τοὺς ἀκολουθήση, ὥσπου στὸ τέλος ἡ μητέρα της ἀναγκάστηκε νὰ τὴν παρακαλέση μὲ βουρκωμένα τὰ μάτια ἀτ' τὰ δάκρυα, ἀπειλῶντας, ἂν δὲν ἄκουγε, νὰ σπάση τὸ κεφάλι της στοὺς τοίχους τοῦ ὑπογείου. Ἔτσι ἡ Ρόζα ἀναγκάστηκε νὰ ὑποκύψη. Ἔστειλαν μπρὸς τὴ μαγείρισσα γιὰ νὰ τοὺς εἰδοποιήση ἂν δῆ τὸν Λαμπίρη, κι' ἀνέβηκαν γρήγορα-γρήγορα στὴν κάμαρη τοῦ ἀδελφοῦ τῆς Ρόζας.

Γιὰ νὰ μὴ δώσουν ὑποψία στὸν πατέρα της, τὴν κλείδωσαν ἐκεῖ κι' ἀποτραβήχτηκαν στὰ δωμάτιά τους.

Φεύγοντας ἡ Λαμπίραινα παρακάλεσε τὴν κόρη της νὰ πλαγιάση καὶ νὰ κοιμηθῆ. Μὰ τῆς Ρόζας δὲν τῆς πήγαινε ὕπνος. Ἡ θέσι της ἦταν δύσκολη περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά. Ἦταν μετανοιωμένη ποὺ ἀναγκάστηκε νὰ τοὺς ὑπακούση καὶ νὰ βγῆ ἀτ' τὸ ὑπόγειο. Ἂν ἔμενε ἐκεῖ ἴσως νἄκανε ἐντύποσι στὸν πατέρα της ἡ ἐπιμονή της καὶ ἴσως νὰ λύγιζε στὸ τέλος ὁ σκληρός, ὁ σιδερένιος αὐτὸς ἄνθρωπος. Ἐνῶ τώρα; Ἂν ὁ Λαμπίρης καταλάβαινε τί ἔγινε, θὰ τὴν ἔκλεινε ξανὰ στὸ ὑπόγειο, χωρὶς καμμιὰ ἐλπίδα νὰ γίνη τὸ καπρίτσιο της...

Ὅλες αὐτὲς ἡ σκέψεις γέμισαν τὴν ψυχὴ τῆς τρυφερῆς κ' εὐαίσθητης κόρης μὲ μαύρη ἀπελπισία. Ναί, ὅλα ἦσαν χαμένα γι' αὐτή, μιὰ ποὺ δὲν μπόρεσε νὰ φύγη τὸ πρωὶ ἀτ' τὸ σπίτι της καὶ νὰ τρέξη κοντὰ σ' ἐκεῖνον ποὺ ἀγαποῦσε. Τί τὴν ἤθελε πειὰ τὴ ζωή; Γιὰ νὰ βασανίζεται καὶ νὰ ἐξευτελίζεται; Προτιμότερος ὁ θάνατος. Ἐκεῖ στοὺς οὐρανοὺς θὰ ξανάβρισκε μιὰ μέρα τὸν καλό της καὶ θὰ ζοῦσαν εὐτυχισμένοι στὴν αἰωνιότητα...

Ἡ σκέψις αὐτὴ τὴν κατέλαβε ὁλόκληρη καὶ δὲν εἶχε πειὰ παρὰ ἕναν πόθο: Νὰ πεθάνη!...

Κύτταξε γύρω της, μὰ δὲν εἶδε κανένα ὅπλο. Ἄνοιξε γρήγορα καὶ νευρικὰ τὸ συρτάρι τῆς τουαλέττας τοῦ ἀδελφοῦ της μήπως βρῆ μέσα τὸ πιστόλι του, μὰ στάθηκε ἄτυχη. Σκέφτηκε τότε νὰ πέση ἀτ' τὸ παράθυρο, μὰ ὅταν ἔσκυψε καὶ κύτταξε κάτω τὸ μεγάλο ὕψος τὴν ἐτρόμαξε. Δὲν ἦταν σίγουρη ἂν θὰ σκοτωνόταν πέφτοντας. Θἄπεφτε πάνω στὶς πρασιὲς τοῦ κήπου καὶ θἄτανε φρικτὸ ἂν, ἀντὶ νὰ σκοτωθῆ, ἔσπαζε κανένα πόδι. Ἡ σκέψις πὼς θἄμενε σακάτισσα σ' ὅλη της τὴ ζωή, τὴν ἔκανε ν' ἀνατριχιάση...

Ἔξαφνα τὰ μάτια της ἀντίκρυσαν τὶς μπουκάλες ποὺ ἦσαν ἀραδιασμένες πάνω στὴν τουαλέττα τοῦ ἀδελφοῦ της. Μιὰ σκέψις γεννήθηκε ταυτοχρόνως στὸ μυαλό της. Καὶ χωρὶς νὰ διστάση καθόλου ἔτρεξε κι' ἅρπαξε τὴν μπουκάλα μὲ τὴν κολώνια. Ἦταν γεμάτη ὥς τὴ μέση. Ἔφτανε δηλαδὴ γιὰ νὰ τῆς δώση τὸ θάνατο.

Κρατῶντας τὸ μπουκάλι στὰ χέρια της γύρισε καὶ κυττάχτηκε στὸν καθρέφτη. Πόσο εἶχε ἀλλάξει μέσα σὲ μιὰ νύχτα!... Νεκρικὴ χλωμάδα ἦταν περιχυμένη στὸ πρόσωπό της, τὰ μάτια της εἶχαν γύρω μενεξελιοὺς μεγάλους γύρους...

—Πῶς ἀσχήμηνα. Θεέ μου!... ψιθύρισε μὲ λύπη.

Καὶ ὅμως δὲν εἶχε ἀσχημήνει καθόλου. Ἡ ἀπελπισία της τὴν ἔκανε νὰ βλέπη τὸν ἑαυτό της ἄσχημο.

(Ἀκολουθεῖ)

Ἔφτανε γιὰ νὰ τῆς δώση τὸ θάνατο